

MIDLIFE-MEESTER

Leo van Marrewijk (55) was in de jaren 80 en 90 ruim tien jaar leerkracht. Na een carrière in de journalistiek, keert hij parttime terug voor de klas en doet hij er verslag van.

Miniregenbui

Leo trotseert de vuurproef: hij doorstaat zijn eerste les voor 25 wiebelige kinderen zonder veel kleerscheuren.

Die verrekte ijsklontjes.

Nou had ik mijn eerste les op de basisschool sinds 24 jaar zó goed voorbereid – dacht ik. Maar niet goed genoeg: de ijsblokjes die ik straks nodig heb, en die 's ochtends nog in de vriezer lagen, zijn vlak voor de start van de les verdwenen. Weg. Improviseren dus. In de vriezer ligt een *icepack*, misschien werkt dat ook.

Of ik een les wereldoriëntatie van dik een uur wilde geven over 'het weer', vroeg de vaste juf van groep 6. Tuurlijk, daar kom ik voor. Ik zoek en vind twee geinige filmpjes op groep 6-niveau en thuis tob ik met het maken van een minikringloop. Kokend water in een schaalte gieten, ijsklontjes boven op een glazen dekseltje en ja, verdraaid: het gaat 'regenen' in het schaalte.

In een klas met 25 wiebelige kinderen – buiten is het 30 graden – wordt het een stuk lastiger, heb ik vooraf al bedacht. Het valt reuze mee. Na mijn aankondiging dat we straks een miniregenbui in de klas krijgen, kijken ze geboeid naar het eerste filmpje. En hoewel het proefje met kokend water minder gaat dan thuis, vinden de kinderen het 'cool': ze accepteren mijn claim dat het nu regent.

Na een filmpje over het maken van een weerbericht mogen ze in groepjes (risicofactor qua orde) zelf een weerbericht schrijven, met een aantal 'verplichte woorden' (Celsius, temperatuur) die ik op het digibord schrijf. Bijna alle

kinderen gaan direct aan de slag. De onruststoker van de klas vertoont even wat 'ontwijkend gedrag'. Als ik hem voor de tweede keer semistreng aanspreek ('Je denkt toch niet dat ik je iedere tien minuten ga waarschuwen hè?') denkt hij even hard na, en verder verloopt de les op rolletjes. Ik vind het geweldig, zeker als de groepjes hun eigen weerbericht voor de klas presenteren.

Na de les krijg ik een duimpje omhoog van de vaste juf; de kinderen gaan tevreden naar huis ('Leuke les, meester!' roept een meisje).

Nastuiterend van de gezonde wedstrijdspanning vraag ik me af of deze les beginnersgeluk was: verliep dit niet al te soepel voor een eerste les? En dan nog: dit optreden duurde één uur, maar hoeveel uur zitten er ook alweer in een schooldag?

Ik heb trek in een borrel. Met ijs.

ILLUSTRATIE MAGDA RINKEMA